

“Jo sempre he estat una mica hiperactiva..., encara que ho hagi estat per obligació.” Així és com es defineix la Rosa Maria Garcia i Domènech, assessora d’imatge i doctora en Història de l’Art, que ha aconseguit el que s’ha proposat –**“bé, tot, tot, no”**– treballant de valent, com ho prova que va tenir la seva primera feina als catorze anys, quan va acabar els estudis a les Escolàpies, com manava l’època.

Després, mentre treballava en una oficina, va fer el batxillerat superior pel seu compte, el COU en horari nocturn i, un cop aprovada la selectivitat, va entrar a la universitat: **“Sempre he estat fent moltes coses; treballava i feia una carrera, treballava i feia la tesina, treballava i feia la tesi doctoral, o articles, o ponències, o estudiava idiomes, o cursets de temes d’empresa...”**

La universitat va ser fonamental, per a ella, tot i que l’ambient en aquells moments no era el més idoni per fer una carrera: **“Eren aquells temps en què els molt més joves corrien davant dels grisos muntats a cavall. Quan va morir Franco jo estava a classe d’Història de l’Art Antic.”** I afegeix: **“El fet de passar per la facultat em va servir de molt. Em vaig tornar més analítica i observadora, a més per aprovar o millorar nota es feien molts treballs, i tota aquesta pràctica d’anàlisi, síntesi i redacció m’ha anat molt bé, a l’empresa.”**

Llicenciada en Història de l’Art, amb una mitjana d’excel·lent, la Rosa Maria es va embranchar llavors amb el doctorat, del qual en va resultar una tesi, que va ser *cum laude* per unanimitat, sobre urbanisme de paisatge a Catalunya en el segle XIX: **“Amb el doctorat a la mà em vaig sentir molt segura i independent.”** La seva vitalitat, en qualsevol cas, li ha permès compaginar sempre la seva passió per l’art amb la seva feina com a empresària: **“Jo no he deixat mai la història de l’art per estar a l’empresa, ni tampoc no he deixat mai l’empresa per la història de l’art”**, ens comenta.

D’aquesta manera, a la nostra interlocutora la criden de tant en tant, per fer conferències, i també per escriure articles o llibres, com el que va realitzar per a l’Institut d’Estudis Catalans (IEC), **“La casa de convalescència de Sant Pau, seu de l’IEC”**, llibre d’imatge d’aquesta entitat. La Rosa Maria n’està molt orgullosa, perquè no només és l’anàlisi històrica i artística d’un edifici cabdal dins l’art del segle XVII a Catalunya sinó que **“és un volum amb fotografies precioses. Això i la maquetació fan que sigui un llibre d’imatge esplèndid, i amb un text meu seriós i interessant.”**

L’empresària gaudeix de l’estètica de l’art i per això mateix ha triat una feina que, segons ella, no es distancia gaire de la història de l’art que va estudiar: **“L’estètica i l’art ho envaeixen tot, i l’assessoria d’imatge és un concepte estètic i artístic.”** La seva tasca rau en aconsellar aquelles persones o entitats que volen millorar la seva imatge personal o la col·lectiva, i fins i tot la imatge d’empresa.

La Rosa Maria divideix la imatge personal en tres blocs, el primer una mena d’auditoria general, en complicitat amb el client. **“Jo li demano les fotografies on ha sortit millor i aquelles on voldria no haver sortit mai, així és com es comença a valorar el que desitja el client i quina és la percepció que té de la seva pròpia imatge”**, afegeix.

“En cap moment, però, la imatge ha de ser falsa, perquè no durarà gens ni tampoc serà natural.”

El segon és un bloc que inclou maquillatge, perruqueria, vestuari..., i per a aquesta feina la nostra protagonista treballa amb col·laboradors amb els quals té una relació de proveïdor-client. Salons de bellesa, centres de moda -que varien segons el poder adquisitiu dels clients-..., són els seus proveïdors habituals.

El tercer bloc, finalment, és el de la comunicació i el comportament, segons ella els més difícils de treballar perquè **“l’expressió l’hem apresada dia a dia, durant tot el temps que portem viscut -vint, trenta, quaranta anys- i canviar la nostra manera de comportar-nos i de comunicar sempre implica canviar una mica la nostra manera de ser”**. La Rosa Maria creu que quan ens expressem moltes vegades no ens adonem de com ho fem, però sí que som molt observadors quant a com s’expressen els altres.

En un altre ordre de coses, la nostra interlocutora afirma que **“l’assessor ha de ser sempre positiu i optimista, encara que això no li suposa cap esforç, ja que cada cinc minuts reps la satisfacció del client com a gratificació i motivació per continuar”**. Així les coses, a la Rosa Maria no li falten clients, però creu que si hagués estat un home li hauria anat millor, ja que **“no tothom està preparat per tenir una interlocutora femenina. Hi ha persones que es pensen que si l’assessoria d’imatge la fa una dona només coneixerà allò que té relació amb la perruqueria o el maquillatge, i que no entendrà d’expressió, d’imatge col·lectiva o d’empresa”**. Tanmateix, admet que alguns cops el fet de ser dona li ha servit per convèncer els senyors de la seva tasca.

La nostra protagonista confessa també que li hauria agradat tenir molts fills, però que les circumstàncies no li han estat favorables. De la mateixa manera, la Rosa Maria apunta que li ha estat molt difícil mantenir una relació de parella, però se sent molt orgullosa de la seva maduresa, i no la canviaria gaire.

Val a dir, finalment, que l’any 1995 es va reconèixer oficialment la professió, a la qual se li va donar el títol de tècnic en assessoria d’imatge, i que això va representar la culminació d’anys de dur treball. Actualment hi ha una associació d’empresàries i empresaris que continuen treballant per promoure la professió: **“Les bases teòriques ja estan gairebé enllestides. Jo sóc la teòrica del grup i en gaudeixo molt.”** En definitiva, que la Rosa Maria ha estat una de les poques persones que ha sabut fer dels seus estudis una forma de treball i una forma de vida.

Per això ella aconsella els estudiants d’història de l’art **“que busquin alià on l’estètica és present, perquè sempre hi trobaran una petita parcel·la per poder-hi treballar o per desenvolupar-la. El problema és que deixem que els altres facin d’autodidactes en camps que no són els seus, i perdem la capacitat d’assessorar-los”**. Segurament que si fem cas d’una dona com la Rosa Maria trobarem aquell camí que ha seguit ella, i que l’ha fet arribar al cim en la seva professió.

Rosa Maria Garcia i Domènech - Barcelona (el Barcelonès)